

igjennem den hele lange Narrække, hvori Loven har bestaaet, ikke med samme Narvaagenhed og Opmærksomhed har haandhævet den, i den senere Tid har haandhævet den, bestemtere og og strengere end tidligere — og det forekommer mig navnlig, at det af den hele Motivering og Tankegang synes at fremgaae, at den ærede Rigsdagsmand tænkte paa et specielt Tilfælde, hvor en Enkelt er rammet haardt, fordi han ikke kjendte selve Loven. Men noget Saadant vedkommer, synes det mig, ikke Lovgivningen som saadan; det er en administrativ Sag, hvor der maaskee kunde være Spørgsmaal om Lempelser ad Benaadningsveien.

Hvad angaaer Forandringer i den her omhandlede Deel af Lovgivningen, da er det Noget, hvorom der kan være meget forskellige Meninger, som der jo kan være om Alt; men i det Hele taget har jeg troet, at medens der vel var enkelte forældede Bestemmelser i Forordningen, vilde der tværtimod snarest være Trang til en hensigtsmæssig Skjærpelse af Forordningen af 1805. Jeg har idetmindste fra flere Sider hørt Dnster udtales om saadanne Skjærpelser. Det er ogsaa ganske vist, at Straffebestemmelserne, i visse Retninger idetmindste, ikke ere saaledes affattede, at de ramme enhver Overtrædelse, og at navnlig efter den Fortolkning, som nogle Domstole følge, mange Ting kunne gaae, som aabenbart ikke burde kunne det. Men i ethvert Tilfælde var det mig ikke klart af den ærede Rigsdagsmands Foredrag, hvilke Lempelser af Lovgivningen han nærmest havde tænkt sig. Iøvrigt gjælder jo ogsaa her den Bemærkning, jeg idag alt har gjentaget, at jeg meget nødig udtaler Løfter om, at Lovarbejderne skulle blive forelagte i kommende Sessionser; — for den indværende Session har jeg ikke tænkt paa at fremkomme med et saadant Lovforslag som det, Interpellationen omhandler.

C. Petersen: Ja, det er ganske vist, at det, hvad jeg ogsaa udtalte før, er et særøget Tilfælde, der har givet mig Anledning til at fremkomme med min Forespørgsel; det vil jeg meget gjerne tilstaae. Hvorvidt jeg derimod har været heldig i at udtrykke mig saale-

des, at det kunde blive klart, hvilke Mangler, jeg meente, der vare i den Deel af Lovgivningen, skal jeg lade staae hen, men jeg haaber dog, at det maa være blevet klart nok, at jeg ønskede Forandringer i Loven, at jeg ansaa den for ingenlunde tidssvarende, og at jeg ønskede, at der kunde gives Landbrugerne langt mere Frihed i saa Henseende end den, Loven hjemler dem. Hvis den ærede Minister vilde gjøre sig bekendt med Forholdene i saa Henseende paa Landet, troer jeg vistnok, han vilde indrømme, at, hvis Reglementet skulde anvendes saaledes, at hvor der i Danmark stod Skove i 1805 skulde der endnu staae Skove, vilde det fremkalde en Forstyrrelse i Forholdene, som paa ingen Maade kunde beregnes, og som man ikke vilde kunne faae Ende paa. Jeg for min Part skulde derfor meget ønske, at Initiativet til en Lov i den omhandlede Retning kunde udgaae fra Regjeringen.

Oppermann: Da den høitærede Minister i sit Svar paa Forespørgslen nærmere holdt sig til Motiveringen af denne end til selve Forespørgslen's Indhold, maa det være mig tilladt med et Par Ord at henlede hans Opmærksomhed paa nogle Hovedpunkter i Forordningen af 1805, der, saavidt jeg skjønner, ikke svare til den nuværende Tilstand. I dens § 17 tales der om det Tilfyn, som Staten fører med de private Skoves Behandling, og med Hensyn til den Driftsmaade, der anvendes i dem, omtales de regulære Hugster som noget Nyt, man har begyndt med, hvis Anvendelse kan medføre Fare for Skovens Bevarelse.

I de halvhundredte Aar, der siden ere forløbne, har dette Forhold aldeles forandret sig, idet man nu er kommen til den almindelige Anskuelse, at i alle større Skovstrækninger — og det er vel saadanne, der her nærmest er Tale om — er den regulære Hugst den ønskeligste. Jeg skal ikke nægte, at man ikke engang behøver at gaae til de private Skove for at see de farlige Følger af en usornustig Anvendelse af de regulære Hugster; men jeg troer ogsaa, at denne Fare er saa tilstrækkelig oplyst, at den for Fremtiden vil være meget forringet. I alle Tilfælde er Standpunktet nu